

UZASADNIENIE

Powód P. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 1700 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 lipca 2018 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi należne wynagrodzenie za wynajęcie samochodu M. Z., którego to pojazd O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony w dniu 14 maja 2018 roku przez sprawcę ubezpieczonego u pozwanego. Powód dochodzi od pozwanego należności w związku z najmem pojazdu zastępczego od dnia 14 do 30 maja 2018 r., tj. za okres 17 dni najmu za kwotę 200 zł brutto, czyli łącznie za 3400 zł brutto, kiedy to pozwany uznając okres 17 dni najmu zapłacił jednak tylko kwotę 1700 zł odszkodowanie, obniżając stawkę najmu do kwoty 100 zł za dzień.

Dnia 31 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powoda.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał na obowiązek poszkodowanego minimalizacji szkody, którego pełnomocnik (powód) został telefonicznie poinformowany o możliwości zapewnienia przez pozwanego na czas naprawy jego pojazdu samochodu zastępczego oraz że w przypadku decyzji wynajęcia pojazdu z innej wypożyczalni, poszkodowany zwróci koszty najmu do kwoty 100 zł netto.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 maja 2018 roku doszło do kolizji w wyniku, której uszkodzony został samochód O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. Z.. Sprawca kolizji był ubezpieczony u pozwanego. K. Z. i jej mąż M. Z. potrzebowali auta zastępczego.

Bezsporne

W dniu 14 maja 2018 r. M. Z. zawarł z P. G., umowę najmu auta zastępczego – O. (...) o nr rej. (...). Stawka najmu została w umowie określona na 200 zł brutto za każdy dzień. Z pojazdu zastępczego korzystali K. Z. i M. Z.. M. Z. w momencie kolizji pracował terenie Niemiec w E. i był akurat w trakcie zmiany miejsca pracy na położone również w Niemczech, ale bliżej Polski. Potrzebował samochodu zastępczego aby wymeldować się z poprzedniego miejsca zamieszkania i przenieść do nowego. Ostatecznie nową umowę o pracę zawarł w dniu 2 lipca 2018 r., przed podpisaniem tej umowy był na tygodniowym okresie próbnym, a później podpisanie umowy przeciągnęło się przez 2 tygodnie ze względu na nieobecności prezesa nowego pracodawcy.

K. Z. i M. Z. udzieli powodowi też pełnomocnictwa do reprezentacji wobec pozwanego. Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 16 maja 2018 roku. W dniu 16 maja 2018 roku pozwany zwrócił się do powoda pocztą elektroniczną z informacją o gotowości zorganizowania nieodpłatnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu, podkreślając, że takie auto zostanie dostarczone do wskazanego miejsca najpóźniej następnego dnia po zgłoszeniu takiej informacji oraz że najem za pośrednictwem ubezpieczyciela nie będzie powodował żadnych dodatkowych kosztów. Pozwany wskazał jednocześnie, że najem spoza sieci jego wypożyczalni obarczony jest ryzykiem weryfikacji stawki do kwoty 100 zł netto. Taka informacja została powodowi również przekazana w rozmowie telefonicznej z operatorem pozwanego przyjmującym telefoniczne zgłoszenie szkody. Powód domagał się przesłania mu szczegółowych warunków oferowanego najmu pojazdu zastępczego i zaczął analizować różnice. Wypożyczalnia C. Polska sama kontaktowała się też z powodem w sprawie najmu pojazdu zastępczego. Jedynym powodem dla którego oferta ubezpieczyciela okazała się niekorzystna dla poszkodowanych była dodatkowa odpłatność za możliwość wyjazdu pojazdem zastępczym za granicę. Powód sporządził też dla poszkodowanych

zestawienie opłat dla których oferta ubezpieczyciela za pośrednictwem wypożyczalni C. miała być niekorzystna i M. Z. je podpisał. Były to następujące pozycje:

- a) brak dowodu rejestracyjnego, tablicy rejestracyjnej lub naklejki rejestracyjnej na szybie 350 PLN - za każdy z elementów
- b) utrata gwarancji na samochód z winy Najemcy (osoby kierującej pojazdem) 5000 PLN
- c) złamanie zakazu palenia tytoniu, korzystania z papierosów elektronicznych, spożywania alkoholu, zażywania narkotyków w samochodzie 500 PLN
- d) złamanie zakazu przewożenia zwierząt 350 PLN
- e) holowanie innych pojazdów wynajętym samochodem 500 PLN
- f) udostępnienie pojazdu osobie nieuprawnionej do kierowania pojazdem 2500 PLN
- g) niedozwolone przemieszczenie pojazdu poza granice RP 100 PLN za dobę
- h) zwłoka w zwrocie pojazdu po uprzednim wezwaniu 500 PLN za dobę
- i) szkoda powstała w trakcie najmu i nierozliczana w ciężar polisy oc sprawcy 2500 PLN
- j) holowanie samochodu niesprawnego lub uszkodzonego (opłata jest naliczana wyłącznie za kurs w jedną stronę) koszt holowania lub 7 PLN za każdy km, jednakże nie mniej niż 300 PLN
- l) uszkodzenie, zgubienie iub utrata kluczyka lub pilota od samochodu 2500 PLN
- m) zwrot samochodu z nietrwałymi (tj. dającymi się usunąć w ramach standardowych procedur czyszczących stosowanych w profesjonalnych myjniach) plamami na siedzeniach, tapicerce, w bagażniku 500 PLN
- n) zatankowanie samochodu niewłaściwym rodzajem paliwa 3000 PLN
- o) demontaż, zamiana części samochodu lub dokonanie przeróbki bez zgody Wynajmującego 2000 PLN+ koszt przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego
- p) uszkodzenie lub utrata każdego kołpaka (za każdy kołpak) 150 PLN
- r) uszkodzenie felgi aluminiowej (za każdą felgę) 1000 PLN
- s) zgubienie biletu parkingowego wystawionego przez operatora parkingu 150 PLN
- t) opłata za przedterminowe rozwiązanie umowy NAJMU z winy Najemcy 350 PL
- u) opłata za zmianę danych na fakturze za najem pojazdu wystawionej zgodnie z oświadczeniem najemcy 50 PLN
- w) opłata administracyjna w związku z brakiem zapłaty zobowiązań wobec instytucji zagranicznych mandatów 700 PLN + koszt rzeczywistego mandatu
- z) opłata administracyjna za obsługę szkody 300 PLN

Uszkodzony O. (...) nie miał wykupionego ubezpieczenia auto casco. Najem pojazdu zastępczego trwał 17 dni i zakończył się w dniu 30 lipca 2018 roku. Tego samego dnia została wystawiona M. Z. przez powoda faktura za najem na kwotę 3400 zł brutto (17 x 200 zł) i M. Z. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności.

Dowód:

- pokwitowanie k. 21,
- umowa najmu k. 14-15,
- zgłoszenie szkody k. 25-27,
- protokół zwrotu k. 16,
- pełnomocnictwa k. 18-20,
- korespondencja elektroniczna k. 22-23
- oświadczenie k. 13,
- zestawienie k. 33,
- dowód rejestracyjny k. 10,
- faktura k. 17,
- umowa cesji k. 37.
- zeznania M. Z. k. 76-77
- nagrania rozmów k. 6 i 43

W dniu 31 maja 2018 roku powód zwrócił się do pozwanej o wyparte kwoty 3400 zł. Decyzja z dnia 26 czerwca 2018 r. pozwana przyznała powodowi kwotę 1700 zł, wskazując, że zweryfikował stawkę najmu do kwoty 100 zł. Pismem z dnia 3 lipca 2018 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do wypłaty pozostałej części należności za najem, a pismem z dnia 16 lipca 2018 r. pozwana odmówiła.

Dowód:

- wezwanie k. 11-12
- decyzja k. 34,
- pismo z 03.07.2018 r. k. 35,
- odpowiedź k. 36

Sąd zważył, co następuje.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz na podstawie poczynionych ustaleń roszczenie powoda podlegało uwzględnieniu w całości.

Stan faktyczny albo był bezsporny – w zakresie dat poszczególnych czynności przy likwidacji szkody, faktu najmu pojazdu zastępczego, okresu najmu, albo Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów i zeznań M. Z.. Sąd w całości dał wiarę tym dowodom, w szczególności brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań świadka.

Roszczenie przedstawione przez powód ma charakter roszczenia odszkodowawczego, znajdującego oparcie w przepisach art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152, ze zm.) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c. Okoliczności kolizji z dnia nie były sporne pomiędzy stronami. Również

legitymacja bierna pozwanej spółki do występowania w niniejszym procesie, mająca za podstawę art. 19 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, nie pozostawała przedmiotem sporu. Było bowiem okolicznością niekwestionowaną, iż sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanej spółce. Pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności i wypłaciła w części odszkodowanie za wynajem samochodu zastępczego. Nie budziło wątpliwości, iż do przedmiotowego zdarzenia drogowego doszło na skutek zawinionego działania uczestnika ruchu drogowego posiadającego polisę O.C. w pozwanej spółce.

Legitymacja procesowa czynna powoda wynika, poza wskazanymi powyżej przepisami, ponadto z treści art. 509 § 1 i 2 k.c., jako że wierzitelność przysługująca poszkodowanemu została przelana na rzecz powoda. W tym zakresie Sąd uznał zarzut pozwanego podniesiony na rozprawie o braku legitymacji czynnej powoda za nieuzasadniony. M. Z. był poszkodowanym mimo, że samochód należał do jego żony, ponieważ szkodą jest sama możliwość utraty korzystania z pojazdu, niezależnie od tego jaki tytuł poszkodowanemu przysługuje do tego pojazdu. Uszkodzony O. jest własnością żony M. Z., a z art. 23 k.r.o. wynika obowiązek wzajemnej pomocy małżonków, niezależnie od łączącego ich ustroju majątkowego. Skoro więc świadek korzystał z uszkodzonego pojazdu, to mógł on zawrzeć umowę najmu pojazdu zastępczego, a następnie zawrzeć umowę cesji wierzitelności. Dodatkowo też zwraca uwagę, że ubezpieczyciel wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 1700 zł, w żaden sposób nie kwestionując aby nie miał ona prawa do otrzymania tego odszkodowania, a tym samym nie kwestionując umowy cesji wierzitelności z poszkodowanym. W tym układzie procesowym zarzut braku legitymacji czynnej bez głębszego uzasadnienia, jawi się jako nadużycie procesowe.

Spór będący przedmiotem niniejszego postępowania rozgrywał się też na płaszczyźnie ustalenia rozmiaru i wysokości szkody poniesionej w związku z zaistniałą kolizją, a w konsekwencji, co do wysokości należnego odszkodowania związanego z kosztami wynajęcia pojazdu zastępczego.

W niniejszej sprawie sam fakt konieczności najmu pojazdu zastępczego był niekwestionowany. Tak samo niesporny był okres najmu tj. 17 dni. Sporna była stawka najmu, czyli wysokość szkody.

Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Jednakowoż istnieje też obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.), co określa się ogólnie obowiązkiem minimalizacji szkody. Kwestia ta jest przedmiotem wielu wypowiedzi judykatury, a podsumowaniem orzecznictwa w tym zakresie jest uchwała Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2017 r. w sprawie III CZP 20/17 - wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Oczywiście poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania oferty najtańszej i najkorzystniejszej. Uznając, że sam fakt poszkodowania i konieczność aktywności poszkodowanego w zakresie likwidacji szkody jest sam w sobie na tyle obciążający i absorbujący, pierwszeństwo przyznać należy zapewnieniu poszkodowanemu komfortu, a nawet poczucia bezpieczeństwa i profesjonalnego wsparcia. Nie jest więc tak że zawsze najtańsza oferta będzie najkorzystniejsza. Ubezpieczyciele także wyciągają wnioski z orzecznictwa Sądów i zauważalna stała się tendencja organizowania przez nich najmu pojazdu zastępczego. Sąd na podstawie podobnych spraw dostrzega, że zdarzają się sytuacje że propozycja najmu jest tak zawoalowana, że niedostrzegalna w natłoku informacji, bywa że jest iluzoryczna, a eksponowany koszt najmu nie zawiera w sobie wszystkich istotnych dla poszkodowanego elementów lub wiąże się z różnymi niedogodnościami (w jednej ze spraw dostępny pojazd zastępczy znajdował się w G.), tyle że nie ma podstaw z góry zakładania takiej sytuacji. Zauważyć też należy fakt, że to ubezpieczyciel sprawcy finansuje najem pojazdu zastępczego i musi mieć on zagwarantowany wpływ na ten najem.

Należy też podkreślić, że kwestia określenia czy faktycznie oferta najmu złożona przez ubezpieczyciela jest niekorzystna, nie może być oderwana od sytuacji poszkodowanego, okoliczności w jakich on korzystał ze swojego pojazdu oraz również z faktu że dochodzi do najmu pojazdu zastępczego, co może z natury determinować pewne ograniczenia.

W rozpoznawanej sprawie poszkodowany korzystał wcześniej z pojazdu który nie miał wykupionego odszkodowania AC, a więc odpowiadał w całości za szkody przez siebie wyrządzone. Sąd akceptuje okoliczność, że w przypadku pojazdów zastępczych regułą jest pełen pakiet ubezpieczenia, jednakowoż poszkodowany korzystając z własnego pojazdu ponosiłby koszty części zdarzeń określonych w zestawieniu na k. 33 – np. poniósłby koszty naprawy swojego pojazdu gdyby zatankował go niewłaściwym paliwem, uszkodziłby kołpak albo felgę, czy też zgubił kluczyk. Kolejno najem pojazdu zastępczego, a więc możliwość korzystania z cudzego pojazdu może determinować pewne ograniczenia, stąd takie opłaty jak za przeróbkę takiego pojazdu, palenie w nim tytoniu, holowanie innych pojazdów są w ocenie Sądu w całości zrozumiałe, zaś powód ryzyko takich działań – zupełnie nieakceptowalnych – rekompensuje sobie w zdecydowanie wyższej stawce najmu. Chodzi o to że ekspozycja przez powoda całej listy różnic nie musi mieć w ogóle znaczenia, ponieważ chodzi o zapewnienie poszkodowanemu pewnego minimalnego standardu, a nie licytowanie się na korzyści których poszkodowany i tak by nie miał gdyby korzystał ze swojego pojazdu. W tych bowiem kategoriach np. bilet do kina czy zniżka do myjni samochodowej mogłaby przesądzać o tym że dana oferta jest bardziej korzystna. W realiach sprawy ten minimalny standard oznacza możliwość przejazdu samochodem za granicę bez dodatkowych opłat. Z zeznań świadka wynika, że była to dla niego podstawowa sprawa, wyjaśnił on szczegółowo też dlaczego potrzebował samochodu na wyjazd do Niemiec. Z resztą jednym z filarów Unii Europejskiej jest wolność przepływu osób i pobieranie opłat przez wypożyczalnię za przejazd do innego kraju UE, zwłaszcza w przypadku miejscowości położonej w pobliżu granicy z Niemcami wydaje się być mało przekonujące. Zeznania świadka dały Sądowi podstawę do przyjęcia, że właśnie ta dodatkowa opłata była uzasadniona podstawą dla odmowy przyjęcia oferty najmu organizowanego przez pozwaną. Świadek ten nie był w stanie podać innych powodów, stąd też te inne powody nie były dla niego istotne. Z tego powodu Sąd uznał stawkę 200 zł brutto za uzasadnioną. Zbędne było posiłkowanie się w tym zakresie opinią biegłego ponieważ pozwana nie podnosiła, że stawka 200 zł brutto jest stawką nierynkową, a po drugie na podstawie licznych spraw Sąd stwierdza że 200 zł brutto nie jest stawką zawyżoną.

W części powództwo nie powinno być też kwestionowane ze względu na fakt, że ubezpieczyciel wskazał że zaakceptuje stawkę 100 zł netto, a w swojej decyzji ostatecznie zaakceptował stawkę 100 zł brutto – bez wyjaśnienia zmiany tego stanowiska. Na podstawie wiadomości elektronicznej na k. 23 Sąd przyjął, że ubezpieczyciel sam uznał stawkę w kwocie 123 zł brutto. Dodatkowo też nie była kwestionowana okoliczność zgłoszenia szkody w dniu 16 maja 2018 roku, czy też zgłoszenia tej szkody ze zwłoką, co oznacza że także za 3 pierwsze dni najmu w ogóle nie powinna być kwestionowana stawka.

Reasumując materiał dowodowy zaoferowany przez stronę powodową dawał podstawę do zasądzenia całej dochodzonej kwoty.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód wygrał sprawę w całości. Wydatkował on na sprawę sumę 1002 zł, na którą składa się opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, 85 zł opłaty od pozwu i kwota 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności adwokatów (Dz.U.2015.1800), stąd rozstrzygnięcie jak w punkcie II.

W toku sprawy zostały wygenerowane koszty sądowe w kwocie 140,41 zł i była to suma którą Sąd przyznał świadkowi jako zwrot kosztów stawiennictwa w sądzie. Sąd nakazał pobrać taką kwotę od pozwanej na podstawie art. 113 u.k.s.c..

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

3. (...) M. Z. (...)

4. (...)